

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 3733/25
25.12.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Татјане Лемајић, председника већа, Марије Бошковић и Слободана Керановића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Илија Ђурђевић, адвокат из Вршца, ул. Ивана Милутиновића бр. 28, против тужене "AIK Bank" а.д. Београд са седиштем у Београду, Булевар Арсенија Чарнојевића бр. 59А, која је правни следбеник "Eurobank Direktna" а.д. Београд, чији је пуномоћник Иван Березлев, адвокат из Београда, ул. Шуматовачка бр. 108, ради враћања менице, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 1/25 од 21.5.2025. године, у седници већа одржаној дана 25.12.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 1/25 од 21.5.2025. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да у року од 8 дана од дана пресуђења изврши враћање менице серијског броја ...

Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 222.000,00 динара са законском затезном каматом почев од наступања услова за извршење.

Против наведене пресуде, тужилац је благовремено изјавио жалбу, побијајући је у целисти, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Трошкове

другостепеног поступка није тражио.

Тужена је благовремено поднела одговор на жалбу. Трошкове другостепеног поступка опредељено је тражила.

Испитујући правилност побијане пресуде, у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр.72/11, са каснијим изменама и допунама), апелациони суд је оценио да је жалба тужиоца неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 4, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а због које би се побијана пресуда морала укинути. Није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП на коју тужилац неосновано жалбом указује, будући да је изрека првостепене пресуде јасна и у складу са разлозима образложења, а о свим битним чињеницама наведени су јасни и потпуни разлози, који нису противречни ни међусобно, нити изведеним доказима и стању у списима предмета, због чега првостепена пресуда нема недостатака због којих се не може испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, правни претходник тужене “Piraeus Bank” а.д. Београд и предузеће “...” д.о.о. ... су дана 17.6.2008. године закључили уговор о дугорочном кредиту у динарима са девизном клаузулом, број ..., по коме је банка одобрила кредит поменутом привредном друштву у износу од 120.000,00 евра. Тужилац АА је истог дана као средство обезбеђења потраживања из предметног уговора о кредиту, као оснивач “...” д.о.о. ... банци дао једну сопствену бланко потписану меницу серијски број... Како дужник из наведеног уговора о кредиту није редовно измиривао своје обавезе, “Piraeus Bank” а.д. је у својству извршног повериоца дана 31.1.2012. године поднела Основном суду у Вршцу предлог за извршење на основу менице као веродостојне исправе, против туженог АА из ... као извршног дужника, ради наплате износа од 15.924.887,30 динара са законском затезном каматом обрачунатом на наведени износ почев од 18.1.2012. године до коначне исплате, као и трошкова извршења, а који предлог је усвојен решењем о извршењу тог суда Ив 83/12 од 31.1.2012. године. Против наведеног решења извршни дужник је поднео приговор који је усвојен решењем Основног суда у Вршцу Ив 83/12 од 23.2.2012. године и стављено је ван снаге решење о извршењу Ив 83/12 од 31.1.2012. године у делу у коме је одређено извршење, те је одлучено да се поступак настави као поводом приговора против планог налога.

Основни суд у Вршцу решењем П 118/12 од 29.2.2012. године огласио се стварно ненадлежим и упутио је предмет Вишем суду у Панчеву као стварно и месно надлежном суду, који суд је пресудом П 16/12 од 9.7.2012. године, исправљеном решењем од 20.7.2019. године, делимично одржао на снази решење о извршењу Основног суда у Вршцу Ив 83/12 од 31.1.2012. године, обавезујући туженог, а овде тужиоца АА да на име главног дуга тужиоцу плати износ од 11.285.437,10 динара са законском затезном каматом почев од 31.1.2012. године до коначне исплате, док је у преосталом делу тужбени захтев одбијен. Поменута пресуда потврђена је пресудом

Апелационог суда у Новом Саду Гж 3704/12 од 3.4.2013. године, против које је тужени изјавио ревизију, која је пресудом Врховног касационог суда Рев 987/13 од 4.9.2014. године одбијена. Тужени, а овде тужилац АА је дана 13.12.2017. године поднео предлог за понављање поступка, који је Виши суд у Панчеву усвојио ставом првим изреке пресуде П 74/21 од 16.5.2022. године, док је у ставу другом изреке наведене пресуде делимично одржао на снази решење о извршењу Основног суда у Вршцу Ив 83/12 од 31.1.2012. године у делу у којем је обавезан тужени АА као извршни дужник да извршном повериоцу “Piraeus Bank” а.д. Београд, чији је правни следбеник “Еurobank Direktna” а.д. Београд, исплати износ од 10.551.796,92 динара са законском затезном каматом на износ од 10.280.427,48 динара почев од 18.1.2012. године до исплате, као и трошкове извршења у износу од 65.327,00 динара, док је у ставу трећем изреке делимично укинуо предметно решење о извршењу у преосталом делу којим је тужени као извршни дужник обавезан да извршном повериоцу исплати још 5.373.090,38 динара са законском затезном каматом обрачунатом на наведени износ почев од 18.1.2012. године до коначне исплате, затим у делу којим је обавезан да исплати законску затезну камату и на износ од 271.369,44 динара почев од 18.1.2012. године до коначне исплате, као и у делу којим је обавезан да на име накнаде трошкова извршења исплати износ од још 32.175,00 динара и у том делу је тужбени захтев одбијен као неоснован.

Дана 22.7.2024. године “Еurobank Direktna” а.д. као извршни поверилац поднела је предлог за извршење против извршног дужника АА у ком је, између осталог, навела да је на основу правноснажних и извршних пресуда и то пресуде Основног суда у Вршцу П 574/15 од 10.11.2015. године, преиначене пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4571/17 од 2.4.2019. године, затим пресуде Основног суда у Вршцу П 125/15 од 6.4.2016. године, преиначене пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4570/17 од 4.6.2019. године и пресуде Вишег суда у Панчеву П 74/21 од 16.5.2022. године, потврђене пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3702/22 од 1.6.2023. године, обавезан извршни дужник да извршном повериоцу на име дуга исплати износе од 655.535,96 динара са законском затезном каматом на износ главног дуга од 474.414,76 динара, почев од 20.6.2012. године до коначне исплате, као и износ од 65.349,38 динара на име трошкова извршења и износ од 282.330,00 динара на име трошкова парничног поступка; износ од 4.601.216,68 динара са законском затезном каматом на износ главног дуга од 4.538.712,00 динара почев од 30.7.2013. године до коначне исплате; износ од 62.527,50 динара на име трошкова извршења и износ од 495.748,50 динара на име трошкова парничног поступка и износ од 10.551.796,92 динара са законском затезном каматом на износ главног дуга од 10.280.427,48 динара почев од 18.1.2012. године до коначне исплате, износ од 65.327,00 динара на име трошкова извршења и износ од 67.000,00 динара на име трошкова парничног поступка. Решењем о извршењу Основног суда у Вршцу ИИ 462/24 од 25.7.2024. године усвојен је наведени предлог извршног повериоца, па је одређено предложено извршење, на које решење је извршни дужник поднео жалбу коју је Виши суд у Панчеву решењем Гжи 225/24 од 19.11.2024. године одбио као неосновану и потврдио побијано решење о извршењу.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је меница серијски број ..., коју је издао тужилац као средство обезбеђења потраживања тужене из уговора о кредиту бр. ... од 17.6.2008. године пуноважна, те да је иста

искоришћена као веродостојна исправа за покретање извршног поступка пред Основним судом у Вршцу, који је настављен као парнични поступак и окончан правноснажном пресудом Вишег суда у Панчеву П 74/21 од 16.5.2022. године, којом пресудом је тужилац обавезан да исплати доспелу обавезу која је била обезбеђена предметном меницом, а коју до данас није измирио, поводом чега се против њега води извршни поступак по решењу о извршењу Основног суда у Вршцу ИИ 462/24 од 25.7.2024. године, из чега следи да у конкретном случају не постоји основ за враћање предметне менице тужиоцу. Ово из разлога што према прописима који су важили у тренутку издавања предметне менице није била предвиђена обавеза банке да издаваоцу менице исту врати на његов захтев нити је између тужиоца и банке закључен уговор којим се предвиђа таква обавеза банке, при чему у конкретном случају нису испуњени ни услови из члана 37а став 1 Закона о заштити корисника финансијских услуга важећег у време подношења захтева за враћање менице, а којим је прописано да издавалац менице може тражити да му меница буде враћена уколико је измирио обавезу у потпуности и уколико меница није искоришћена. Имајући у виду да је предметна меница употребљена у извршном поступку пред Основним судом у Вршцу, а по којој тужилац свој дуг према туженој још увек није измирио, првостепени суд је одбио тужбени захтев као неоснован, одлуком као у ставу првом изреке побијане пресуде.

Овакву одлуку првостепеног суда као правилну и на закону засновану прихвата и овај суд као другостепени.

По ставу апелационог суда, све важне чињенице за доношење одлуке о основаности тужбеног захтева првостепени суд је утврдио потпуно и поуздано, на основу доказа које је ценио правилном применом одредбе члана 8 ЗПП. Жалбом тужиоца чињенично стање није доведено у сумњу, а у истој нису истицане нове чињенице, нити предлагани нови докази у смислу члана 372 ЗПП. У том смислу, неосновано се жалбеним наводима оспорава правилност оцене изведених доказа, указивањем на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 1 ЗПП, а у вези члана 8 истог закона.

Наиме, за оцену основаности тужбеног захтева у предметној правној ствари, имајући у виду да је међу парничним странкама било спорно постојање основа за враћање менице, одлучна чињеница је да ли је тужилац измирио обавезу која је била обезбеђена предметном пуноважном меницом, коју чињеницу је првостепени суд поуздано и на несумњив начин утврдио на основу свих писаних доказа у списима предмета, те како из наведених доказа произлази да потраживање обезбеђено предметном меницом није у целости измирено, при чему тужена није спорила да оригинал предметне менице држи код себе, у конкретном случају није било потребе изводити доказ увидом у записник са рочишта за главну расправу од 31.5.2019. године у предмету Вишег суда у Панчеву П 115/19 који је предложен од стране тужиоца на ту околност, као ни извођење доказа читањем пресуде Вишег суда у Београду П 2353/22 од 30.11.2023. године, с обзиром да се иста не односи на питање пуноважности предметне менице. Наиме, поступајући у парничном поступку, у складу са начелом слободне оцене доказа, суд није везан, ограничен, или на било који законом прописан начин условљен посебним формалним доказним правилима а странка нема неограничено право да предлаже извођење доказа пред судом, нити се гарантује право да сви доказни

предлози странке буду прихваћени. Сагласно одредби члана 229. став 2. Закона о парничном поступку, суд одлучује који ће се докази извести ради утврђивања битних чињеница, док из одредбе члана 319. став 1. истог закона, произлази да ће суд закључити главну расправу кад веће сматра да је предмет расправљен тако да се може донети одлука. Дакле, закључење главне расправе не значи да претходно морају бити расправљени сви наводи и изведени сви докази које су странке предложили. У конкретном случају, првостепени суд је правилно закључио да чињенично стање утврђено на основу изведених доказа не указује на основаност тужбеног захтева тужиоца.

Неосновано се жалбом тужиоца указује да тужени спорну меницу држи у поседу без правног основа, попуњену и неискоришћену. Предметни менични бланкет попуњен је свим потребним подацима на који начин је та меница индивидуализована и везана за конкретни правни посао, како јасно и недвосмислено произлази из правноснажне пресуде Вишег суда у Пачеву П 74/21 од 16.5.2022. године, којом је за износ од 10.551.796,92 динара одржано на снази решење Основног суда у Вршцу Ив 83/12 од 31.1.2012. године којим је одређено извршење на основу те менице као веродостојне исправе. Дакле, у конкретном случају се не ради о неискоришћеном средству обезбеђења, већ о средству обезбеђења које је искоришћено, попуњено и предато на наплату као веродостојна исправа, на основу које је вођен извршни, а затим парнични поступак, у коме је тужилац правноснажно обавезан на исплату напред наведеног новчаног износа који још увек у целости није измирен према туженој банци, а поводом чега је у току извршни поступак по правноснажном решењу о извршењу Основног суда у Вршцу И 462/24 од 25.7.2024. године. У смислу напред изнетог, тужена банка има правни основ за држање предметне менице као пуноважне исправе о дугу тужиоца према тој банци, који дуг још увек није измирен.

Утврђењем да се тужена банка није намирила по напред наведеном решењу о извршењу Основног суда у Вршцу, првостепени суд, противно жалбеним наводима тужиоца, није изашао из оквира тужбеног захтева, управо из разлога што је утврђење ове чињенице у претметној правној ствари било кључно за оцену основаности тужбеног захтева тужиоца, тако да би у случају да је та обавеза у целости измирена, тужилац као издавалац менице имао основа тражити да му меница која се налази у поседу тужене банке буде враћена.

Како је за одлуку о захтеву за враћање менице једино релевантно да ли је дуг по предметној правноснажној меници у целости измирен према банци као даваоцу кредита, а коју чињеницу је првостепени суд на несумњив начин утврдио у доказном поступку, то наводи тужиоца о злоупотреби његовог поверења тако што је правни претходник тужене банке бланко дат менични образац попунио на износ за који тужилац као оснивач дужника о уговору по кредиту не може да одговара по Закону о привредним друштвима, на основу изјаве о јемству која није дата ни потписана од стране тужиоца као јемца, који су истицани током првостепеног поступка као и у жалби, према становишту овог суда, нису од утицаја на доношење другачије одлуке о основаности тужбеног захтева тужиоца у овој правној ствари.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу

другом изреке побијане пресуде с обзиром да су туженој сагласно одредбама члана 150, 153, 154 и 163 Закона о парничном поступку признати трошкови за радње које су биле нужне и оправдане имајући у виду вредност предмета спора сагласно Адвокатској тарифи и Таксеној тарифи важећим у време пресуђења.

Приликом одлучивања о основаности жалбе тужиоца, односно законитости и правилности побијане пресуде, другостепени суд је ценио и остале наводе жалбе али их није посебно образлагао у складу са чланом 396 став 1 и 2 Закона о парничном поступку с обзиром да не могу довести до другачије по тужиоца повољније одлуке у овој правној ствари.

Имајући у виду напред изнето, на основу члана 390 и 401 тачка 2 Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке ове пресуде.

С обзиром да да трошкови састава одговора на жалбу нису били нужни и оправдани то је применом члана 165 у вези члана 154 Закона о парничном поступку одбијен захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка, те је одлучено као у ставу другом изреке ове пресуде.

**Председник већа-судија
Татјана Лемајић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**